

§ 1264 poslední věta obč. zák. a z úvodní věty dvor. dekretu ze dne 4. května 1841 čís. 531 sb. z. s. (rozh. čís. 259 sb. n. s.). Pravoplatností rozsudku ze dne 24. ledna 1928 zanikl tedy manželčin nárok na výživné 60 Kč měsíčně, přiznaný jí rozsudkem ze dne 21. prosince 1927 a bylo proto vyhověti žalobní prosbě, to tím spíše, ano se v ní žádá, by bylo určeno, že nárok žalované zanikl počínajíc teprve 1. březnem 1928. První soud neměl důvodu, by se zabýval otázkou, zda žalované přísluší výjimečný nárok na výživné ve smyslu dvorského dekretu ze dne 4. května 1841 sb. z. s. 531, poněvadž stanovení této manželovy vyživovací povinnosti nespadá do rámce tohoto sporu, zahájeného nikoli žalobou o plnění výživného, nýbrž určovací žalobou, že zanikl určitý zákonitý (§ 91 obč. zák.) určitým rozsudkem vyslovený vyživovací nárok nerozvedené manželky. Nebylo povinností soudu, by, vyhově žalobní prosbě potud, že určí, že není již po právu manželčin nárok na výživné, opírající se o zákonné ustanovení § 91 obč. zák. odsuzoval manžela z jiného právního důvodu k výživě rozvedené manželky podle cit. dvor. dekretu a není možné, by žalobu zamítl proto, že rozvedené manželce výživa snad přísluší z jiného důvodu, ana o to ani výslovně ani mlčky nežádala. Nejvyšší soud nesdílí proto názor odvolacího soudu, že bylo na prvním soudu, by se postaral podle § 182 c. ř. s. o doplnění přednesu žalované, poněvadž by to vybočovalo z rámce tohoto sporu, v němž jde o určení zániku nebo dalšího trvání určitého exekučního titulu (rozsudku) a o nic více.

Čís. 10401.

Jen tehdy, bylo-li jednání o důvodu a o přípustnosti obnovy spojeno s jednáním ve věci hlavní, vztahují se i na spor o obnovu předpisy civilního soudního řádu o prázdninových věcech, jež platily pro základní rozepři.

(Rozh. ze dne 19. prosince 1930, R II 429/30.)

Žaloba o zaplacení odměny za práce byla zamítnuta. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce obnovy základní rozepře. Procesní soud první stolice zamítl i tuto žalobu. Odvolání z rozsudku prvního soudu, doručeného dne 22. července 1930, podal žalobce dne 15. září 1930. Soud první stolice odmítl odvolání jako opožděné, maje za to, že jde o věc prázdninovou. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil prvnímu soudu, by dále o odvolání jednal. Důvody: Soud první stolice se odvolává jen na ustanovení § 224 c. ř. s., blíže neodůvodniv, proč tuto věc považuje za prázdninovou. Tanul mu asi na mysli předpis § 224 čís. 7 c. ř. s. Soud asi považoval základní rozepři za spor ze smlouvy služební (námezdní). Žaloba o obnovu podle § 530 a násl. c. ř. s. jest však žalobou samostatnou, nemající s původní žalobou společný právní důvod, neboť právním základem žaloby o obnovu jsou důvody uvedené v zákoně v §§ 530 a 531 c. ř. s. Žalobce opírá právní základ žaloby o to, že se teprve v poslední době dozvěděl o tom, že za-

lovaný uznal před různými svědky, že mu za práce u jeho matky, pokud se týče u něho konané koupí obecní »výhon a láz«, a že by provedení těchto důkazů v dřívějším řízení způsobilo příznivější pro něho rozhodnutí hlavní věci, opírá tedy žalobu o ustanovení § 530 čis. 7 c. ř. s., nikoliv o služební nebo námezdní poměr, takže nelze tuto žalobu považovati za prázdninovou.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Dovolacímu rekursu nelze přiznati oprávněnost. Žaloba o obnovu jest podle svého účelu po stránce věcné mimořádnou právní pomůckou k odstranění rozsudku na platném řízení se zakládajícího z důvodů zákonem uznaných, jež se týkají skutkového podkladu rozsudku a způsobilý jeho nesprávnost. Po stránce procesuální zahajuje se žalobou o obnovu, třebaže se jí neuplatňuje co do konečného cíle nárok samostatný a od nároku základní rozepře neodvislý (rozhodnutí čis. 6630 sb. n. s.), přece jen nový spor a další řízení v něm jest podle § 533 c. ř. s. upraveno povšechnými předpisy první až čtvrté části c. ř. s., pokud nejsou nařízeny odchylky. Pokud jde o otázku, zda se vztahují předpisy o věcech prázdninových (§§ 224 a 225 c. ř. s.) i na spor o obnovu řízení, byla-li základní rozepře věcí prázdninovou, jest při jejím řešení rozeznávati, zda bylo v tomto sporu jednání a rozhodování omezeno jen na důvod a na přípustnost obnovy řízení (§ 541 c. ř. s.), či zda bylo spojeno s jednáním ve věci hlavní (§§ 540 a 542 c. ř. s.). Jen v tomto případě bylo-li jednáno a rozhodováno zároveň ve věci hlavní, lze uznati, že se i na spor o obnovu vztahují ony předpisy první části c. ř. s. o věcech prázdninových, které platí pro základní rozepři, neboť tu dochází k rozhodování o téže věci, o níž bylo rozhodnuto v základní rozepři, a jest tedy důsledným a vyhovuje účelu zákona, by i pro tento spor bylo použito týchž předpisů o věcech prázdninových, jako v základní rozepři. Bylo-li však jednání a rozhodnutí omezeno jen na důvod a na přípustnost obnovy řízení, jde o spor zvláštní (*iudicium rescindens*), na který nelze použití úvah právě uvedených, ježto se v něm vůbec nejedná a nerozhoduje o žalobním nároku vymáhaném v základní rozepři. Věci prázdninové jsou, pokud jde o věci řízení sporného, v § 224 c. ř. s. vyjmenovány výčetmo, spory o obnovu řízení jako takové nejsou tam uvedeny, z čehož plyne, že spory o obnovu, v nichž nebylo projednáváno a rozhodováno o věci hlavní, nelze považovati za věci prázdninové ani tehdy, byla-li základní rozepře věcí prázdninovou podle § 224 c. ř. s. V souzeném sporu bylo jednání a rozhodnutí omezeno jen na důvod a na přípustnost obnovy a žaloba o obnovu byla rozsudkem prvního soudu zamítnuta. Rekursní soud proto správně rozhodl, že tento spor není věcí prázdninovou a že odvolání bylo podáno včas.

Čís. 10402.

Rozlišující znaky mezi smlouvou služební a smlouvou o dílo.

(Rozh. ze dne 19. prosince 1930, R II 439/30.)